

החיות להם (למנהיגים מסוגם של הרצל) אינו שאלת של שמחתם ושפעתם ממש כמו שחשפתי על ידי זמרתו של זמר נח פרוחה, ש קמוצתל מפני שר ציגון שלו מביא את הנעוטים של עצי טוני (דובוסינסקי: מנהיג"י לפי תפא הרצול).

שירה מתיחה לאגודת וסיפורים לילדים כתב הרצל שכל חדר סביב היה שהאגודת והסיפורים היפים אשר היה מספר לילדיו, מש לו הם, אבל לאחר סכן נתברר לו שמעטות האגודות לא משלו היתה. הוא רק חיבר את הכלים ושפתי של הדברים באה סוניה עיניהם של הילדים אשר היו קטנים לו.

והוא הדבר עצמו אשר אמר דובוסינסקי על הרצל באיזה מובאת פתיחה שהאריה כמיט להערכת דובוסינסקי עצמו. אותו מאמר בשם "מנהיג" כתוב כולו בעיצמת התנגדות להיאר "מנהיג", שהוא עצמו, דובוסינסקי היכתי בו, ועל כן ניתן כתיבתו מאדו במישראית. והוא מנתח במלים מעטות את הנות "המנהיג" שהוא שה פופולארי בשפת השלשים בארץ, והוא למרות ריחו, ובפנייה אל מול דמות "המנהיג" בתפישת של הדימויקראטיה. כשהמנהיג נבחר על ידי בוחרים ולעצמה אין הוא מציג שלהם אלא שמש (ש פתיחה, ש קמוצת) שהם, בשר הם, שיהיה זו הכיסא עליו, על דובוסינסקי ייתר מהראשונה, ורק אז הוא עובר לדבר על הרצל שהיה "מנהיג" מסוג אחר לגמרי, כאותו סוג "הכיסא שהסבתו", הכביד את הנעוטים של עצמנו, ועל כן נשפטים לו לא כהרף עיני מעת עיתרה, כי אם כהרף עיניהם: עשית ובר סיום המאמר:

והיש עוד סימן: אדם מהרצל, כשהוא מת, ומבורות שלשים שנה עדיין הוא נשאר מנהיגנו.

וזאת היתה אמת פתיחה למי הרצל כבדוה, והשאלה אם זאת היא ענין אמת מוחלטת לנו.

וזאת היתה אמת מוחלטת לגבי דובוסינסקי עצמו, והמידה הרבה של האמנות המודעת אצל דובוסינסקי, פתיחה להניח שכשם שכתב מאמר זה בתוך התנגדות מודעת למינה "מנהיג" שמכתיבים אותו בו, כן כתב מתיח רצון סודע להיות הוא עצמו מסוג זה של מנהיגים אשר רק מתוך נתיחה נפשית לומר, נשפטים לו ולא מתוך משכעת עיירתו, אך השאלה היא אם עדיין אמת מוחלטת היא היות משפטם אכן עדיין מנהיגו הוא. והשאלה לגבי המנהיגות האקספוליאט של שוקם, של הרצל ושל דובוסינסקי, אינה באה חלילה לפיחות דמותם, כי אם להפך, היא בא להקשות על דמותם, על נשגו.

הרץ מעבר לכל ספק הוא, שפניהם שייכים לאותו סוג של מנהיגים עם המבטאים את הכיסא בנכחי העם במעורבל, כמפורבל, והם מסייגים עליו משאר-הרוח והנפש אשר להם, בכיה דר צינה האמנותית הגדולה, שאינה רק עניין לספר רות ולציור ולבשה ולמסיקה, כי אם לתנועה חברתית, מניעות, טאונם הוא זה המבטא להעלות את הסמין במעמקי העם — זאת היא הם עיינים לא דוקא כפועלה מודעת, אצל הרצל כמדאי שזאת לא היתה פעולה מודעת, הוא רק נוכח לדעת לאחר מכן כי יפה הוא

למצעד האהבה אשר לז'בוטינסקי

מאת ד"ר ישראל אלדד

שבכל העם שלי, כי סמין זה, לעמים סמין הוא צמיק מדי, לפעמים עד כדי לא-ישוער כי אכן נמצא הוא בכלל, והרי למשל לא רק את הכישר הצבאי שללנו מהעם היהודי, המפוזר, המנוצץ, כי אם גם את הכישר הממלכתי בכלל, וברגע תהיה "ש השלילים אף היום בתיכמי מדינת ישראל, בדרך ממלכתו זה יסוענים על נשית אנטרנטיסיות שלנו או על ההרצל לחסית בצל מפלכתינותם של גינים.

ומענין לשים לב לכך שבערך לפני מאה שנה עוד היה מקובל באסכולות תיקרונפשי עמים, בייחוד באסכולה הגרמנית כמינן, שהעם היהודי משולל כשרון העיצוב האמנותי הפלאי שני של כשרון הציור, כיון אם אמר האימר שזהו פרי האיטור, לא תעשה לך כל פסל וכל תמונה, בין אם אמר האומץ שעצם איטור זה הוא פרי היטור הכשרוני...

ובא מאה השנים האחרונות העלו על שפי האמנות הפלאסטית שמות יהודים מפורים אף של יוצרי אסכולות הציור ובפסיסיל.

ואינו מעלה משל זה מתחים האמנות סתם, כי אם מפני שארשם במעמקי הילדותנו בומן החרש הדברים קשורים זה בזה, שהרי גם אר זה יצירה מרכזית שהעם היהודי נתי בה כעת איתה אלא יצירה-כבודר-פלאסטית סודרית של מתן צורה פלאסטית-ממלכתית לחינו המפורדים, המ סוריים הן חיים אנו ברי ג'ו ס'א ג' האמאי הגדול שלנו, אשר בכל רי-ניסאנס, שירשוו הוד יאת שמות קדומים לחיים "חושים", והאמנות הגדולה היא זו היודעת למזג את הקדום עם החדש.

וזה היה פלא הפנישה הגדולה והפתיחה, המרעשה את שני העודים, את הניצל העם, כשהרצל נתון כולה בהתגלות עילאית זו של מתן צורה לחסר צורה, מתן כבוד למושפל, ואין הוא יורד שורה בדיק מה שהעם נהר שינוי במורה מצפה לו בכלי שידע רעצמו מי לכך הוא מצפה, ודאי שהיו געועי ציון והיבת ציון ועלוית ציון השלילת ציון אבל ציונות היא פירושה רכיפת כל האלבנים האלה למכר בה הממלכתיות, והפני התיצור המלכותי של הרצל היה כלי ספק אלמנס חשוב וספק ככוח סופסם כי שנגע בכיסוף המלכותיות שאר הכר שיש כעם, ואף הוא חלק מכיסופים לצורה הנאת כשהיא הולכת את הויפי הפנימה, א ברברו של דובוסינסקי במאמר אחר על הרצל:

אנו נעניק לזיכרונות האידיאלית של היהודי ופי, גאווה, תנועות רבות-מרח, שסם חרב, ודור צבעי אנושי, זה צריך שיהיו סודגשים הכפיהה הגדולה הסידר וזאת בצביונה של נביא ישראל, הליירות היהודית האוונה, הדסיון היהודי, זה הפי תא לאיית הנולד, האטונה היהודית בצל חיי כשרון המשפה היהודית, גליפת הספתיים היהודית ואותה אהבת אמת של איש ישראל קדונו לעמו, אשר אין פיה מנחה בקרב גויי הארץ.

וכיו כבאריה כובאת-היבטי, את כל את אמת מעביר על יקלה בהרצל על דובוסינסקי

הוא ספרט והולך שבשעה זו וזו אמר ז'בוטינסקי כן וכך ולא צוק, בעוד שהוא, המקטרג אמר את הדבר הנכון, לא חלילה לנו היום להכנס למלחמת-ציטאטות וחצי-ציטאטות וצד טאטות-הפיכות, רק לצורך הרעיון המרכזי המר בע כאן, שתי דוגמאות החשובות לענין זה של חלקיות ושלמות:

בן-גוריון שהוא כעל זכויות פוליטיות בדרך זה אבל איננו מסוג זה של מנהיג אנטרנטיסטי (מנהיג בחסד עליון, כוח עליון ממש) מנהיג של פלא ושל אהבה, מלא סנאה בשר נהם, מהרצל ודובוסינסקי, על שהם זכו לאימן מיוחדת של חסד ופלא ואהבה, שהם בגדר האר-ראציונאלי, והוא עומד ומונה את כשלונויהם "למעשה" ואת טעויותיהם, וזה לא קשר לעשיה לגבי שום מנהיג בעולם, ואף לא לגבי גדולי האומה כאדון הנביאים משה וארון המלכים דוד, אך "איכשהו" בכל זאת שני אלה נקבעו בל ע העם כראשי בני-אדם ומלכות "עילמי עדי בן-גוריון זהו המקגא שלא לצורך, מכיון שי נכנס לתחום שאינו שלו, היטס ומצא שכרשית שנות העשרים היה דובוסינסקי נגד "ההנהגה" החשאית ותבע רק כוח הצבאי של ז'בוטינסקי והקשר, לזה גם הטיעון השני, ז'בוטינסקי זה היה או דבק יותר באימן בבריטניה וברכיות עמו מאשר האחרים (ע"י ציטאטות: מאשר הוא, בן-גוריון, על לא נבדוק, נתיח שכלי הציטאטות וכוונת אף על פי שהן חלקיות, ורק נשאלו: אם ככה, כי צד בכל זאת ארע הדבר שתלמידי של דובוסינסקי הם שהקיימו את ה-מחירת של ותלמידיו של דובוסינסקי דם ש מר דו בבריטניה, עזרו שהיא, שעוד ב-1922 היה כביכול בעד כוחות כשהון עצמאיים "לא האמין בברשים, הוא שהעמיד את ההנהגה החשאית שלו כביכול לרשות השלטון הבריטי להחיל המורדים מבעד ספרו של דובוסינסקי ולא כדרך חי הרבש שלאחר הצהרת בלפור כי אם בשנות ההתמוטטות המוחלטת של ה"באלפוריות", בשר גות ספר לכן וסטרומה ובחיון:

בכל זאת, אין זה קרה ולי ברור אין זה קרה, זה קרה מכיון שכך גריון ועמו "הציונות" האנטי-הרצליאנית כולה היו תמוך מל צריים (ובכך נזכרת להם) וב צילם לא היה יוצרים, שכולם נאחזו המיד ובחלקים, בחלקי ארץ ובחלקי עם ובחלקי רעיון ובחלקי לאור חזון אגדה של של של מ-ממע מעולם לא העלו מעבר לגבולות-המדינה-שעדי גמ'תששה אותה שעה, כביכול בשם המעי שיות, אך באמת מתוך חוסר-כשתון וחסר-כוח צירה, א מתוך חוסר אימון "אגדה" על כן: ואיך לפי תונו-אגדה ייתכן והוא טעה בטרשים, ויודעים טרשים, ואף רבים על מאנו שהרצל טעה בהם, וגמדים מכל צד נאחזים בהם, מטפסים על גומי הגדול ומצאים מום שה כהם שם, הנוסים ההם, ורק את מליא הדמות אלוים רואים, והיו גם שגיאות ושעויות אצל דובוסינסקי, ועל כן יש שגם מל שאינו הולך לפי תונו-אגדה, מתברר שזדק במרש זה א אחר,

שעשה בצעד זה א אחר של אותה שעה אבל הוא טעה ביחס לשלמות אותה לא ראה בה לא האמין, עליו הלעיג, ובמידה שהיה בעל עמדה ופעולה גם חיבל בה יאם יש לו חלק בחלקו שהושג, יש לו גם חלק ב"ש" לים, שלא הושג או לימד דוק: יש לו חלק בכך שהשגם אר הושג והשגם נוגע גם לעם גם לארץ, והשגם באמצע, הוא כאן הרבה יותר מאשר עניין כמותי, ואולי גם יותר מאיכות בלבד, הוא עליל, להיות עניין של מידה, הוא עלול לקבוע גם את סח קיומו של החלקי ש"הושג

עם כל מה שחש א חייצמן יגבי העם היהודי והציונות, בהסרתו אותם מהדרך של הרצל, הוא נכון יותר ואצלירות יותר, הוא קטל את ההרצל-אניות, אך לא נגע בהרצל עצמו, הוא לא נגע במוצריה-כומיה שלו באגדה היוצרת, ושלא בחכמה ובלא-תקמה-להצנחה, נגש בן-גוריון, החוק סכל הפוליטיקאים של הציונות האנטי-הרצליאנית, "לחסל" על דרך הפוליטיקה את דובוסינסקי, כשם שחיסל את סנצקין את לבון, וזה מעבר לכוחותיו וחבל על המרץ והכבוד.

היחס של העם לחייצמן או לבן-גוריון הוא דבר שונה לחלוטין מהיחס שלו להרצל או לדובוסינסקי, זה תחום אחר לגמרי, חייצמן ובן-גוריון כל אחד בדרך אחרת וכו מי אימון, שי לכבוד, מי להערצה אם מצד העם, אם מצד המפלגות וההסתדרויות, אם מצד גינים, יסד האהבה וזה פלא לא היה לא כלפי אדם ולא כלפי אה והפלא הגדול אשר שמו היה ז'בוטינסקי ואשר חילל את האהבה הגדולה אליו היה באותה אחרות של איכאנסט וסראנגונם בעת וכעונה אחת, שהוא מפלאי האמנות היהודית, כה הרבנו לדבר על "העממיות" של חייצמן, לית מוטלה, אך בין חייצמן ליד מוטלה, חייצמן הכמעט-לורד באנגליה, לא היה שום גשר אידיש עסיסילי, פקחות והתכמות, עממיות משה יאיוה, ורוח המהיני העם מות, בין שני תחומים אלה, היתה אינו תהום, לא דיסטאנס, כי אם תהום ודובוסינסקי לעומת זאת היה בתוך תוככי העם והנפשות וגובה מהם כדמית פרי ליהב ומחנכת, מאירה להם, כארוך-ברית בתוך המחנה ואף על פי כן נשאר בגדר ארוך-ברית, כל דבריו בגדר תהוכחה, ההגיונית, המעשית, הכרוחית, ואף על פי כן כולם יחד בויערים כאש-קודש עילאית, שמלל וכיסוד ההגיון וה מעשיות והכרית, הוא חולל כלפינו כדיוק את המ ש מ ע ת הזאת אשר כרב עליה בכתבי על הרצל, מ ש מ ע ת מתוך מ ש מ ע יות, והי משמעות היתה באורו רצון עמוק בעם לצאת לא רק מהגוש, כי אם מהגישות, לא רק מהי גישה, כי אם מהגישויות, ולא רק מהגישות בגולה, כי אם גם מהגישויות בארץ, וגם מהי גישויות אשר הסתננה לתוך התנועה שבאה לבי ארץ מהגוש, לתוך התנועה הציונית, שחורה להיות תנועת תבתי-ציון גדולה יותר בכמות, אך אה עצה כמותית, כלומר לא-ציונית, לא-הרצל, לא אגדה היוצרת מ ש מ ע יות, כי אם ממשות אשר לעולם לא תיחנך לאיכות ולפי

למצעד האהבה אשר לז'בוטינסקי

האססים הדוורים, פשרה בין כוחות אלה היא שהולידה את המדינה, ושאלת השאלות היא לא כפי ששואלים קרתנים ישראלים מכל צד, אם העלאת, עצמותו של ז'בוטינסקי תביא תועד לת, לחירות" (ותועלת סירושה שנים או שלשה ח, כי נספטים) או דוקא למפאי (כאית ה'קרה לרוחב הלב האשכולי), שאלת השאלות היא אם יחד עם עצמותו תועלה גם עצמותו (מי שרר) קה) של דובוסינסקי, החוץ-האגדה שבו, זו אהר כה השלמות שבו, זה היסוד היוצר שחיים ויכול לקבוע גם את הייצור השראלי הנחוץ, אך לעולם לא יהיה הוא עצמו פרי הייצור, האם תיווצר שוב כאן בארץ, כי העם היהודי הגדול של פולין אינו עוז, והכפיהה הגדולה לא היתה ולא השלם, ואל הגוף הוקף מביח הנ שש הוקפיה, הכפיהה הגדולה אל איכות היוצרת כמות ואיזה כוללות בה ואיזה מתבטלת כמות, ועל כן אמרנו: גולתו של מנהיג, כפי שאר דובוסינסקי, נבחרת אמנם מיה, ששלשום, שזה אחר מורה הוא עניין מנהיגוני, אך זאת רק מחצית דאמת, האמת שלמה עניקה יותר אף גורלות וטראגיות יותר:

גם גדולתו של עם צומחת במכתחן יארו לו לעם הזה ואי לה גם למדינה כאן, אם הרצל ודובוסינסקי לא ייכדו, לא הכרה רשית מיה מבטליות, שזה דבר טפל ותכנסני ומכוער בצירה שפעשה, כי יזכר הכרת ג'ו ס'א ג' כמנהיגים, אם מציני ילדנו לא יזכר הוזהר הנה הכסף ליה ולגאונה-היהודית-במשות כהרבה, מצאיויות, לא יועילו מניאים נבתי גים ולא הכיסים מחכמים.

יגם התקף מזה והיא כפי הנראה הצמי לנו, היא ה"ב"י יש זיהר בעיני הילדים, יש זור הדי כנפשיה, ישנה כפיהה לחוץ-אגדה, ליה שהיא גדולה מהנראה לעין, למה שהוא שונת באכיותו לקיים בכפיהה, יש רצון לכנסים לנשם לא מות לכנסים לגוף הסיווני, יש רצון עמוק אל בעבר לבנו.

אך זיהר זה רצון זה אין להם מבע, אכן להם כוח סונסטיבי, מהינה אין מרכז אותם, אין כלבה אותם, כי אם ההיג הוה מעפעפים איהם, מלמדים עליהם, העם אהב את ז'בוטינסקי, להוציא קפקנים ויריבים, צדי מוח ולב, להוציא מפתים באש וזה, וגם המינים אשר שלא מהלכיהו אשר ילכו אחרי איננו, אשר יעברו על פני ארוננו, ואשר ימקו זאת כפי עצמם ובאנו אחריהם ביופקי סרק שזה רק כד, לתת כבוד" לשי, שגם" לו יש חלק, שר תו חיה, תיה פאטריוט וכי זכור, ואמת הוא שגם הם במעמקי נשטם זלכו אהרם, כי במעמקי הנפש שלהם אף הם אהבים אותו בכיסב הטאני בה היהדות הכפיהה היהודית לגלות ולמלך כותה, ואשר הם מכסים עליהן בתלי חלים של "המבטא" הריאליזמי, שהרד לטויות היסים והגורמים האלה קיימים בעם כאו החלודי, כל שלד בגלות ולגלות, כי אם יסודות אלה אברו וכהו, אברנו, לא יעמדו לנו כוחות המדינה הזאת ובעל" ברות שבמידה שאנמנים הם וקדי שם רק למצן הגלות העתיקה הזאת שליו הם צמנו.

אין אהבה כמציאות הקיימת, על כן אין מדי הני של אמת, לא אהבה אל העם ולא אהבה לך העם אליו.

מכל מקום לא מסוג הפלאי הזה שהיה לא הרצל ודובוסינסקי היו צדיים, ועל כן, ורק על כן, עלינו להרהר עמוקות לעונן ולהתפלל ולבקש עמיקות כאשר נצמד לכבוד עצמנו של זאב ז'בוטינסקי.